

FILMHANDLEDNING

SALAAM! BOMBAY!

Distribution:
Filminstitutet, Box 27 126, 102 52 Stockholm
08 - 665 11 00

Text: Annika Thor, 1989

Utgiven av Filminstitutet
Box 27126, 102 52 Stockholm, 08 - 665 11 00

Salaam Bombay! är en indisk spelfilm av den unga kvinnliga regissören Mira Nair. Den belönades med priset Camera d'Or vid Cannesfestivalen 1988 och vann året därpå första pris vid filmfestivalen i Varna i Bulgarien.

Detta häfte ger fakta och infallsvinklar för en diskussion kring *Salaam Bombay!* Häftet inleds med en resumé av filmens handling och därefter en faktaruta om barn i Indien. Diskussionsmaterialet är indelat i följande avsnitt:

- Staden
- Ett ojämlikt samhälle
- Att leva eller överleva?
- Myt och verklighet

Häftet avslutas med några fakta om hur filmen gjordes och om indisk film i allmänhet, samt litteraturtips för fördjupade studier. Till filmhandledningen finns en videokassett med utdrag ur filmen, under varje rubrik finns angivet vilka avsnitt som hör samman med ämnet.

FILMENS HANDLING

Krishna, en pojke i elvaårsåldern, arbetar som hantlangare på en cirkus. När cirkusen reser vidare blir Krishna kvarglömd och tar ensam tåget till storstaden Bombay.

I Bombay får Krishna arbete hos en teförsäljare. För människorna i kvarteret där han arbetar blir han Chaipau, "tepojken". Hans vänner är först och främst andra gatpojkar, som försörjer sig på olika tillfälliga jobb. Där finns också lilla Manju, dotter till den vackra, prostituerade Rekha och hallicken och knarkhandlaren Baba. Också Chillum, en ung man som säljer knark för Babas räkning, är Krishnas vän.

En dag kommer en vacker och vettskrämd flicka i taxi till kvarteret. Hon ska till 109:an, kvarterets bordell, vars ägarinna har köpt henne ända från Nepal. Flickan får smeknamnet Sweet Sixteen. Krishna blir förälskad i henne och försöker förgäves hjälpa henne.

Krishna vill helst resa hem till sin by i södra Indien, långt från Bombay. Men han är skyldig sin bror pengar och får inte komma hem förrän han kan betala sin skuld. Därför arbetar han hårt och sparar pengar, först som tepojke och, sedan han fått sparken, med andra tillfälliga jobb.

Baba åtar sig att "tämja" Sweet Sixteen åt bordellmamman. Flickan blir förälskad i den stilige och erfarne Baba. Han får henne att tro att han ska ta henne bort från bordellen, vilket får henne att för tillfället finna sig i sitt öde.

Chillum blir ovän med Baba och får inte längre sälja hans knark. Eftersom han själv är narkoman innebär detta en katastrof. Chillum bryter samman och dör slutligen. Först efter hans död upptäcker Krishna att Chillum stulit hans hemresepengar och använt dem till den överdos som tog hans liv.

Krishna och de andra pojkarna får arbete som servitörer och diskare på ett fint bröllop. Också lilla Manju hjälper till och ger de pengar hon tjänar till Krishna. På hemvägen ser barnen en polisbil och springer undan. Manju ramlar och Krishna stannar för att hjälpa henne. Poliserna griper Krishna och Manju och lägger beslag på pengarna de tjänat, i tron att det är stöldgods. Krishna förs till en institution för kriminella pojkar, Manju till ett barnhem.

Rekha, Manjus mor, vill hämta hem sin dotter, men får veta att flickan omhändertagits "för sitt eget bästa" på grund av moderns levnadssätt. Hon måste stanna på barnhemmet, såvida inte Rekha går med på att låta en "bättre" familj adoptera henne.

På pojkhemmet upptäcker Krishna att det inte spelar någon roll om man är skyldig eller oskyldig - man blir ändå kvar. Tillsammans med kamraten Murtaza bestämmer han sig för att rymma. Murtaza blir rädd och vänder om, men Krishna lyckas ta sig ut och återvända till sitt kvarter.

Där stiger Sweet Sixteen just in i en bil tillsammans med sin första kund. Samtidigt håller Rekha på att packa för att lämna Baba. Hon har slutligen insett att han utnyttjar henne och aldrig kommer att ge henne det bättre liv som han lovat henne. Baba följer efter henne ut i trappan. Han provocerar Rekha genom att ge henne sin kniv och säga åt henne att döda honom. Rekha kastar kniven nedför trappan, där Krishna, som just är på väg in, hittar den. När Baba försöker hindra Rekha från att gå, stöter Krishna kniven i hans rygg.

Tillsammans med Rekha flyr Krishna ut på gatan. De hamnar mitt i en religiös procession och tappar bort varandra i trängseln. Till slut sitter Krishna ensam på en trappa. Han tar fram sin snurra, som han brukat leka med, och tittar på den, innan han stoppar tillbaka den i fickan.

BARN I INDIEN

- I Indien lever omkring 270 miljoner barn under 15 år. Det är mer än 40% av hela befolkningen.
- Varje år dör 3,6 miljoner indiska barn innan de hunnit fylla fem år.
- Någon samhällelig barnomsorg finns knappt i Indien. De insatser som ändå görs, görs huvudsakligen av frivilliga hjälporganisationer.
- Officiellt är skolan obligatorisk för barn upp till 14 år. Men ett barn av tio börjar aldrig skolan. Av dem som börjar går bara hälften ut femte klass och en fjärdedel går ut åttonde klass.
- Mellan 10 och 30 miljoner indiska barn är anställda inom jordbruk eller industri. Mångdubbelt flera arbetar i föräldrarnas jordbruk, hantverk eller butiker, eller på egen hand med gatuförsäljning och tillfälliga jobb.
- Trots lagstiftning mot barnäktenskap är det fortfarande vanligt att flickor gifts bort i 15-årsåldern eller ännu tidigare. Äktenskapen görs upp mellan familjerna, utan att ungdomarna själva har något att säga till om.

STADEN

Videokassetten avsnitt 1

Bombay har 8 miljoner invånare - lika många som hela Sverige. I filmen befinner vi oss nästan hela tiden i ett enda av Bombays många kvarter, i närheten av järnvägsstationen dit Krishna kommer när han först anländer till Bombay. I kvarteret finns bostadshus, små arbetsplatser, butiker och gatustånd. Där finns också bordellen i 109:an. Kvarteret är ett mikrokosmos, ett Bombay i miniatyr. Bortom det anar vi tusentals liknande kvarter, vart och ett fullt av dramatiska människoöden. I Bombay och i andra indiska städer finns miljoner barn som dem vi möter i filmen.

Gatan med dess människomyller är filmens viktigaste spelplats. Man sover, äter och arbetar på gatan. Gatan är också platsen för såväl nöjesfält som begravningsståg och religiösa processioner. Människornas liv försiggår till stor del för öppen ridå, på gatan, i portar och trappuppgångar och på balkonger. Krishnas arbete som tepojke ger honom inblick även bakom fasaderna, i lägenheter och inne i 109:an. Alla i kvarteret känner varandra och vet vad som händer i deras omgivning. Mellan åtminstone en del av kvarterets invånare finns ett slags solidaritet. Till exempel ger Rekha utan att tveka pojkarna pengar till medicin åt Chillum. Bortanför det egna kvarteret, däremot, är man otrygg.

Jämför livet i Krishnas kvarter med livet i ett svenskt bostadsområde. Finns det några fördelar med det indiska sättet att leva?

På vilket sätt skapar filmen en känsla av att kvarteret är ett av tusentals liknande?

Krishnas kvarter ligger alldeles intill järnvägsstationen. Vilken roll spelar stationen och tågen, som kommer och går, i filmen?

ETT OJÄMLIKT SAMHÄLLE

Videokassetten avsnitt 2, 3 och 5

Kvarteret där Krishna bor ligger i en av Bombays fattigare stadsdelar, om än inte i den värsta slummen. Kvarterets invånare svälter inte, men ingen lever heller i något överflöd.

Vid ett tillfälle får vi i filmen möta en annan samhällsklass, som har det betydligt bättre ställt. Det är i scenen från bröllopet, där pojkarna och Manju jobbar med servering och disk. Där finns mat i ett överflöd som barnen aldrig tidigare sett, där finns vackra kläder och smycken. Bröllopgästernas barn har aldrig behövt arbeta och anser sig självklart stå över barnen från gatan.

Men även inom kvarteret finns klasskillnader. Baba, som lever på att Chillum säljer hans knark och Rekha sin kropp, har det ganska bra ställt. Rekha och Manju har också vackra kläder och smycken, om än inte så dyrbara som gästerna vid bröllopet. Också bordellmamman tycks leva rätt gott på andras förnedring. I andra änden av hierarkin finns Chillum, slaven, och gatpojkar som ingenting äger. När Baba hittar Manju sovande bland pojkarna - sedan han själv kört ut henne för att få vara ensam med Rekha - säger han att hans barn inte ska sova bland "sådant pack".

Förtrycket följer inte bara klassgränser. Också kön och ålder avgör var på samhällsstegen en människa befinner sig. Kvinnorna har fortfarande en starkt underordnad ställning i Indien. En flicka lyder sin far tills hon gifter sig (ofta mycket tidigt), sedan sin man. Krishna berättar för Chillum att när hans far dog blev Krishnas äldre bror familjens överhuvud, som också kunde bestämma över modern. För Rekha är det länge självklart att lyda Baba och vara honom till lags, fast hon innerst inne vet att han utnyttjar henne. Trots att hon älskar Manju låter hon hänsynen till Baba gå före kärleken till barnet. När hon till slut vågar trotsa Baba är det ett enormt steg för henne. Den unga, oerfarna Sweet Sixteen är ett lätt byte för den förslagne Baba. Man anar att hans löften till flickan är en upprepning av vad han en gång lovade Rekha.

Babas syn på kvinnor blir som mest tydlig när den kolliderar med ett västerländskt synsätt i scenen med den kvinnliga journalisten. Baba bemöter henne på samma sätt som andra kvinnor, trots att hennes tolk, som är mer påverkad av västerländska idéer om könsroller, försöker varna honom. Journalisten blir mer och mer chockerad och tar till slut till flykten.

ATT LEVA ELLER ÖVERLEVA?

Videokassetten avsnitt 1, 2 och 4

Krishna och de andra gatpojarna i *Salaam Bombay!* tillhör den majoritet av Indiens befolkning, som dagligen måste kämpa för att överleva. Bland Indiens fattiga är barnen de mest utsatta, särskilt de barn som lever utan sina föräldrar och själva måste skaffa mat för dagen.

Gatpojksgruppen har skapat sig en strategi för att överleva i storstaden. Sammanhållningen inom gruppen är grunden. Genom att ha en gemensam "boplats" skyddar man sig själv och sina få ägodelar. Man tipsar varandra om jobb och hjälps åt när man får något. Gänget begår också brott tillsammans och delar då på bytet. Däremot stjälar man inte från varandra. Det skulle omintetgöra det förtroende som är nödvändigt för att gänget ska fungera. Därför blir pojken som Krishna anklagar för att ha stulit hans hemresepengar oerhört upprörd över beskyllningen. När det gäller andra människor, även andra fattiga, är moralen inte så sträng. Rån av den gamle mannen är för pojkarna nästan en lek, vars konsekvenser för den gamle de inte ens tänker på.

Chillum, från början också ett gatubarn, har valt en annan överlevnadsstrategi. Han har lierat sig med gatans "starke man" Baba. Genom att sälja Babas knark får han pengar för dagen. Priset är dels att han själv blivit beroende av narkotika, dels att han tvingas vara Babas underdånige slav. Han måste finna sig i att

förnedras och misshandlas, som i scenen på balkongen, då Baba tvingar honom att hoppa. Chillum har gjort sig totalt beroende av Babas gunst. Hans klumpiga försök att lura Baba genom att sälja knark och behålla pengarna själv leder till katastrof. Baba ger Chillum sparken och lämnar honom åt hans öde. Chillum har ingen annan möjlighet vare sig att försörja sig - eftersom hans knarkberoende gjort honom oförmögen att arbeta - eller att få tag i det knark som hans kropp skriker efter. Han bryts ner fysiskt och moraliskt. Till slut begår han det yttersta sveket, att stjäla Krishnas hemresepengar. I en sista akt av självdestruktivitet dör han av den överdos han köpt för pengarna.

Chillum's öde är en sorts varnande förebild för Krishna. Chillum kom till Bombay som barn, precis som Krishna. Chillum är utbytbar, vilket visas tydligt i scenen när Krishna kommer tillbaka till kvarteret och hittar en ny "Chillum" som övertagit inte bara jobbet utan även namnet. Också Krishna skulle kunna bli en ny Chillum.

Men Krishna är annorlunda, inte bara annorlunda än Chillum, utan också annorlunda än de andra pojkarna med deras lite cyniska inställning till livet. Krishna har en moral, som tvingar honom att ta ansvar för sitt liv och för vad som händer med människorna omkring honom.

Krishna vill *leva*, inte bara överleva. Han vill bli sedd som den unika mänskliga individ som han är. Därför klagar han i brevet till sin mor, som han dikterar för en skrivare, över att människorna i Bombay inte kallar honom Krishna, utan Chaipau, "tepojken". Som Krishna är han unik, som tepojke är han utbytbar. Instinktivt reagerar han mot denna nedvärdering av hans mänsklighet.

Det första tecknet på att Krishna är annorlunda är hans reaktion när Sweet Sixteen förs till bordellen. Han förstår genast hennes situation och kan leva sig in i hennes skräck och vanda. Lite tafatt försöker han trösta henne genom att bjuda på te. När hon slår det framsträckta glaset ur hans hand, så att det går sönder, blir han inte arg, utan räcker fram ett nytt. När pojkarna senare skämtar om den nya oskulden på bordellen, blir Krishna ledsen.

Krishna tar sig också an lilla Manju, som ingen vill leka med, eftersom hon är dotter till en prostituerad. Men helt förstår Krishna inte vad han betyder för Manju, till exempel hennes svartsjuka när han ger den söta kycklingen till Sweet Sixteen. Vänskapen är ändå stark mellan dem, och det är självklart för Krishna att försöka hjälpa den lilla flickan när polisen är efter dem, även om det innebär att han själv åker fast.

I förhållandet till Chillum är Krishna också en trofast vän, som lånar ut pengar när det behövs. När Chillums liv rasat samman hindrar Krishna honom från att kasta sig framför tåget. Han skaffar medicin åt honom och ger honom pengar. Men han uttrycker också sin besvikelse över att Chillum drar sig undan arbetet och låter Krishna och Manju jobba åt honom.

Krishnas moral och godhet försätter honom flera gånger i svåra situationer. Hans försök att hjälpa Sweet Sixteen att rymma leder visserligen inte till något direkt straff, men skaffar honom fiender i kvarteret. När han jobbar för att skaffa pengar åt Chillum missköter han sitt jobb som tepojke och får sparken. Han tas av polisen på grund av att han inte velat överge Manju. Slutligen knivhugger han Baba för att rädda Rekha och kanske som en hämnd för Sweet Sixteens, Chillums och Manjus öden.

Vad är det som skiljer Krishna från de andra gatpojkarerna?

Krishnas godhet ställer till problem för honom. Är den enbart en belastning, eller är den också en tillgång? Hur kommer det att gå för Krishna, om man tänker sig en fortsättning på filmen?

Finns det andra personer i filmen som handlar på ett moraliskt sätt? Vilka personer och i vilka situationer?

MYT OCH VERKLIGHET

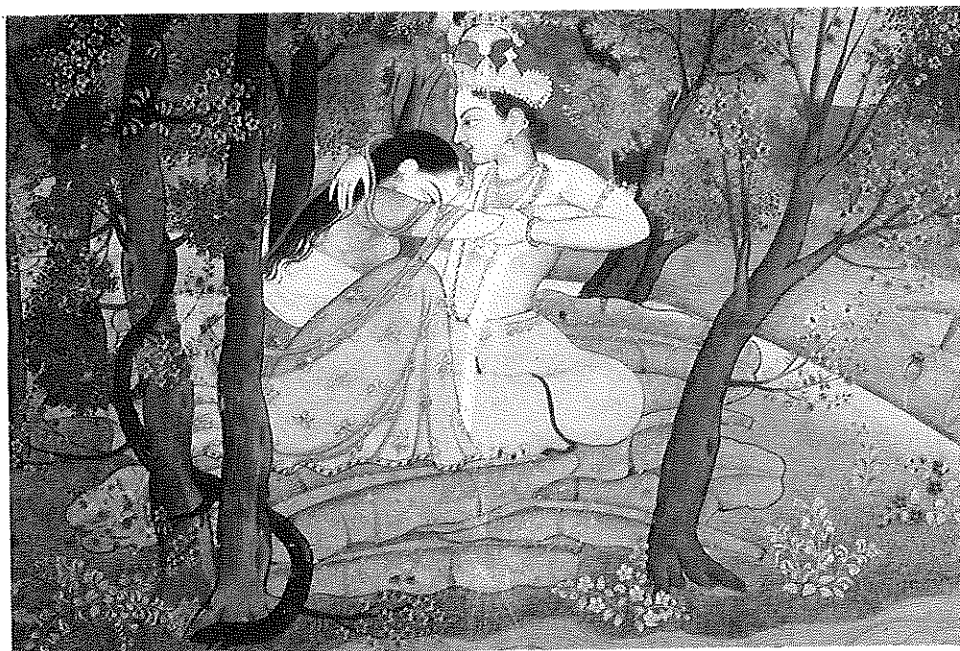
Salaam Bombay! är till det yttre en helt realistisk film. Filmens handling är baserad på verkliga barns berättelser om sina liv. Allt som sker i filmen kan ske och har skett i verkligheten. Miljön är realistiskt återgiven. Ändå har filmen en annan dimension, mytens eller sagans universella språk.

I den indiska mytologin är Krishna namnet på en av de främsta gudarna. Han är en av centralgestalterna i det stora eposet *Mahabharata*. Guden Krishna är en ädelmodig och kärleksfull hjälte. Hans uppgift är att bekämpa demoner och andra onda krafter. I myten leder Krishnas kamp slutligen till det godas seger över det onda.

Filmens Krishna har likheter med sin mytologiska namne. Han står också för det godas självupppoffrande kamp mot det onda. Men han är inte mäktig som guden Krishna. Slutbilden visar oss inte en triumferande hjälte, utan en ensam och rädd liten pojke.

Är Krishna en hjälte?

Finns det något i filmen som för tankarna även till västerländska hjältesagor?

Hinduguden Krishna med sin älskade Radha. Foto Michael Holford.

Ur boken, *Vem är vem i mytologin, 1200 mytologiska gestalter från hela världen*, Michel Senior

HUR SALAAM BOMBAY GJORDES

Salaam Bombays regissör heter Mira Nair och är uppväxt i Indien, men utbildad till filmregissör i USA. Före *Salaam Bombay* hade hon gjort fyra dokumentärfilmer, alla i Indien och med kvinnornas och barnens situation som ett genomgående tema.

Mira Nair ville göra en verklighetstrogen spelfilm om gatubarnen i Bombay. Tillsammans med Soonni Taraporevala, filmens manusförfattare, började hon intervjua barn från Bombays gator, järnvägsstationer, bordeller och uppfostringshem. Mira Nair berättar om arbetet i en intervju:

"Jag insåg snabbt att med tanke på barnens hårda tillvaro men också oerhörda erfarenhet av livet, så måste de helt enkelt få spela sig själva på vita duken. Därmed fick jag tillfälle att förverkliga en gammal dröm: en teaterverkstad för gatubarn, en plats där de kunde få den nödvändiga träningen för att kunna stå framför en kamera."

I verkstaden fick barnen lära sig att agera, dansa och röra sig. De fick också berätta om sina egna liv för att ge stoff till filmen. Bland barnen i verkstaden valdes de som så småningom skulle få större roller i filmen ut. Eftersom de inte kunde läsa, fick de hjälp att lära sig scenerna utantill.

Filmen spelades helt och hållet in "på plats" i Bombay. Ingen scen gjordes i studio. Inspelningstiden var förhållandevis kort, 50 dagar.

Efter filminspelningen återvände flera av barnen till sina hembyar, som de hade lämnat för att komma till Bombay många år tidigare. Några har kunnat starta egna små företag. Hansa Vithal, som spelar Manju i filmen, bor fortfarande på gatan med sina föräldrar, men går nu i skolan. Shafiq Syed, som spelar Krishnas roll, började också i skolan, men hoppade av och jobbar nu på filmbolaget Mirabais kontor.

Som en fortsättning på arbetet med filmen har filmbolaget Mirabai startat en välgörenhetsorganisation, som ska upprätta skolor för gatubarn i Bombay och New Delhi. Barnen får undervisning i både teoretiska och praktiska ämnen. Man utgår från barnens egna erfarenheter av livet på gatan och försöker rusta dem för att hantera sin hårda verklighet på ett positivt sätt.

INDISK FILM

Indien är det land i världen som producerar flest filmer per år. Den indiska filmindustrin finns i Bombay, med många stora filmstudios. Indisk film riktar sig till en masspublik. Oftast är det melodramatiska historier med många sång- och dansinslag. De indiska filmstjärnorna är omåttligt populära. Mira Nair berättar:

"För folk i Indien och i synnerhet för barnen är bio det enda nöje de kan kosta på sig. Våra små "skådespelare" var uppfödda med 3 filmer per dag, filmer vars dialoger och sångtexter de kunde utantill. De härmade ofta filmstjärnornas manér i sitt eget spel. För dem innebar att "spela" att se en indisk filmhjärte skrida fram till ett träd och sjunga något eller att hjältemodigt rädda en kvinna från en fara. Jag hade föresatt mig att *Salaam Bombay!* skulle bygga på något helt annat än det som anses som "skådespeleri" inom indisk film."

Ändå finns det en hel del av "indisk film" också i *Salaam Bombay!*. Några typiska sång- och dansscener har vävts in i handlingen, först på järnvägsstationen när Krishna kommer till Bombay och ett avsnitt av en indisk film visas i en TV-monitor, och senare när pojkarna är på bio. Krishna dansar också vid ett tillfälle med Manju till en populär låt.

LITTERATURTIPS

Facklitteratur:

- Chhabra, Rami, & Pettersson, Willy**, *Liv och lek i Indien*. SIDA 1979.
Du och jag! Jag och du! Barn i världen berättar 3 - om solidaritet. I urval av Magnus Bergmar. Reportagebyrån Barnens värld 1987.
- Friholt, Erni & Ola**, *Med ansiktet mot vinden - om kamp för livet i Indien och Sverige*. Haga Bokförlag 1984.
- Jacobson, Gun**, *De reste till Indien*. Sober Förlags AB 1980.
- Olsson, Torvald, Sommelius, Sören, & Kumar, Krishna**, *Indien. Fördjupningsbok*. Natur & Kultur.
- Strandberg, Samuel**, *Indien i stort och smått. Ett u-land under 30 år, 1950-1980*. Esselte Studium 1982.

Ungdomsromaner:

- Brattström, Inger**, *Ravindras väg från byn*. SAGA Läromedelsförlagen 1972.
- Brattström, Inger**, *Susila Sanna tur och retur*. Rabén & Sjögren 1983.
- Brattström, Inger**, *Slöjan*. Almqvist & Wiksell 1979.
- Sommerfeldt, Aimée**, *Vägen till Agra*. Litteraturfrämjandet 1980.
- Sommerfeldt, Aimée**, *Beslutet*. Litteraturfrämjandet 1982.
- Thøger, Marie**, *Didi och Puspa*. Opal 1982.

SALAAM BOMBAY!

Originaltitel	Salaam Bombay
Idé, manus	Mira Nair, Sooni Taraporevala
regi, producent	Mira Nair
Produktion	Mirabai Films, National Film Development (New Dehli) Channel Four Television, London Cadrage S.A., Paris En samproduktion mellan Indien, Frankrike och England, 1988
Foto	Sandi Sissel
Musik	L Subramaniam
Färg	
Längd	113 minuter
Censur	Tillåten från 11 år
Distribution	Filminstitutet

i rollerna:

Krishna /	
Chaipau	Shafiq Syed
Baba	Nana Patekar
Chillum	Raghubir Yadav
Solossal	Chanda Sharma
Manju	Hansa Vithal
Koyla	Sarfuddin Quarrassi
Keera	Raju Barnad
Bordellmamma	Shaukat Azmi
Rekha	Aneeta Kanwar
Fängelsedirektör	Anjan Srivastava

Videokassetten

1. Vi följer Krishna/Chaipau på hans runda genom kvarteret med teglasen. Vi får glimtar av gatans liv och får bli möta Rekha, Baba och Manju, teförsäljaren Chacha, Chillum och gatpojkegänget. En taxi kommer med Sweet Sixteen. Krishna ser henne genom rutan och följer efter bilen till 109:an. Mot sin vilja tvingas flickan in i bordellen. När hon blivit ensam erbjuder Krishna henne ett glas te. Hon sopar till glaset så att det går sönder. Han ger henne ett nytt. Hon tar emot det och dricker.

2. En västerländsk, kvinnlig journalist ska med hjälp av en tolk intervjua Baba. Baba är angelägen om att göra ett gott intryck, men vet inte riktigt hur. När han gjort bort sig genom att flirta grovt med journalisten försöker han skyla över det genom att beställa upp te. Chillum följer Krishna upp med teet. Baba tvingar Chillum att hoppa medan han slår mot hans ben med sin livrem. När Chillum spiller hett te över sig och gråter av smärta och förödmjukelse, flyr den förskräckta journalisten. Baba tar ut sin ilska mot Manju, som tröstas av Rekha.

3. Baba kommer hem och kör ut Manju för att få vara ensam med Rekha. Han anklagar henne för att hon tagit Manju med sig till en kund. Rekha försvarar sig och anklagar i sin tur Baba för att ha svikit sina löften till henne. Baba försöker förföra henne, men hon säger föraktfullt att hon betar sig "som en kund". Baba går. Manju kommer tillbaka med Krishna, som ber Rekha om pengar till Chillum. Manju lägger sig hos Rekha i sängen.

4. Krishna, Manju och Chillum har fått jobb med att plocka kycklingar. Barnen griper sig an arbetet, men Chillum kan inte. Han går därifrån. När barnen kommer från arbetet möter de Chillum, som ber om pengar. Krishna grälar på Chillum för att han gick sin väg. Baba kommer gående och Chillum vädjar till honom att bli tagen till nåder. Baba knuffar omkull honom och kastar sedan åt honom lite småpengar. Krishna kommer tillbaka och hjälper Chillum upp. Chillum är desperat och försöker kasta sig framför tåget. Krishna håller honom tillbaka. Chillum vädjar till Krishna att rädda honom.

5. På barnhemmet sitter Manju tyst och apatisk på golvet. Hon hämtas av en vårdare och får träffa sina föräldrar i portgången. Rekha försöker trösta Manju och övertyga henne om att hon snart får komma hem. Manju svarar inte på någonting. Krishna arbetar i ungdomsfängelsets kök. Han försöker skydda Murtaza från en äldre pojke, som då kastar het soppa i Krishnas ansikte. Rekha träffar barnhemmets föreståndarinna och får veta att Manju har omhändertagits av staten tills hon blir vuxen. Föreståndarinnan föreslår att Rekha ska låta någon "bra familj" adoptera flickan. Rekha svarar att Manju är allt hon har i världen...